

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Gabrielou Kučerovou jako samosoudkyní v právní věci

žalobce: **J. P.**, IČO xxx, narozen xxx
sídlem xxx
zastoupený Mgr. JUDr. Jaroslavem Grincem, PhD., advokátem
sídlem Mikovcova 10/476, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Česká pojišťovna, a.s.**, IČO 45272956
sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 1

o zaplacení částky 3.600.573,60 Kč s příslušenstvím

t a k t o:

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku **3.600.573,60 Kč** s úroky z prodlení z částky **107.161,70 Kč** ve výši 9,25% ročně od 26. 3. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5% ročně od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,
z částky **107.161,70 Kč** ve výši 9,25% ročně od 26. 4. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5% ročně od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od

1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **107.161,70 Kč** ve výši 9,25% ročně od 26. 5. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5% ročně od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení, z částky **107.161,70 Kč** ve výši 9,25% ročně od 26. 6. 2009 do 30. 6. 2009, ve výši 8,5% ročně od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **107.161,70 Kč** ve výši 8,5% ročně od 26. 7. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **107.161,70 Kč** ve výši 8,5% ročně od 26. 8. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **107.161,70 Kč** ve výši 8,5% ročně od 26. 9. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **107.161,70 Kč** ve výši 8,5% ročně od 26. 10. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **107.161,70 Kč** ve výši 8,5% ročně od 26. 11. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně

od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **107.161,70 Kč** ve výši 8,5% ročně od 26. 12. 2009 do 31. 12. 2009, ve výši 8% ročně od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **107.161,70 Kč** ve výši 8% ročně od 26. 1. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **107.161,70 Kč** ve výši 8% ročně od 26. 2. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **85.729,40 Kč** ve výši 8% ročně od 26. 3. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **85.729,40 Kč** ve výši 8% ročně od 26. 4. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **85.729,40 Kč** ve výši 8% ročně od 26. 5. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **85.729,40 Kč** ve výši 8% ročně od 26. 6. 2010 do 30. 6. 2010, ve výši 7,75% ročně od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, ve výši 7,5% ročně od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, ve výši 7,05% ročně od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, ve výši 7,5% ročně od 1. 1. 2018 do 17. 5. 2018 a dále od 18. 5. 2018 ve výši 7% ročně, zvýšených v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka o výši reposazby, stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí až do zaplacení,

z částky **85.729,40 Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 7. 2010 do zaplacení,
z částky **85.729,40 Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 8. 2010 do zaplacení,
z částky **85.729,40 Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 9. 2010 do zaplacení,
z částky **85.729,40 Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 11. 2010 do zaplacení,
z částky **85.729,40 Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 12. 2010 do zaplacení,
z částky **85.729,40 Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 1. 2011 do zaplacení,
z částky **85.729,40 Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 2. 2011 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 3. 2011 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 4. 2011 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 5. 2011 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 6. 2011 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 7. 2011 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 8. 2011 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 9. 2011 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 10. 2011 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26.11. 2011 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 12. 2011 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 1. 2012 do zaplacení,
z částky **64.292,- Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 2. 2012 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 3. 2012 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 4. 2012 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 5. 2012 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,75% ročně od 26. 6. 2012 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,5% ročně od 26. 7. 2012 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,5% ročně od 26. 8. 2012 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,5% ročně od 26. 9. 2012 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,5% ročně od 26. 10. 2012 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,5% ročně od 26. 11. 2012 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,5% ročně od 26. 12. 2012 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,05% ročně od 26. 1. 2013 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,05% ročně od 26. 2. 2013 do zaplacení,
z částky **42.864,70 Kč** ve výši 7,05% ročně od 26. 3. 2013 do zaplacení,
to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 501 766,21 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

III. Žalovaný je povinen zaplatit státu na účet zdejšího soudu soudní poplatek ve výši 162.027,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se žalobou, došlou zdejšímu soudu dne 26. 3. 2013 domáhal uložení povinnosti žalovanému k zaplacení žalované částky, představující nevyplacené provize za období od 26. 3. 2009 do 26. 3. 2013 podle čl. V odst. 3 a čl. X smlouvy o výhradním obchodním zastoupení č. 41226-02 ze dne 1. 4. 2003, ve znění dodatku ze dne 12. 10. 2004. Žalobce tvrdil, že pro žalovaného pracoval na základě pracovněprávního a později obchodněprávního vztahu od 1. 3. 1978 do 31. 12. 1991 jako obchodní zástupce a od 1. 1. 1992 do 16. 11. 2005, kdy žalovaný

od smluvního vztahu neplatně odstoupil, jako výhradní obchodní zástupce. Po celou dobu neměl žalobce nikdy žádné pracovní problémy, nebyly mu nikdy vytýkány jakékoliv nedostatky v práci, naopak, byl mnohokrát oceněn a odměněn jako nejlepší pracovník, čemuž odpovídaly i jeho příjmy, vyplácené především formou provizí za sjednané smlouvy. Dopisem ze dne 16. 11. 2005 žalovaný od smlouvy odstoupil z důvodu tvrzeného porušení čl. XII. odst. 1 písm. c) a čl. VI. odst. 2 smlouvy, když naplnění těchto důvodů spatřoval žalovaný ve třech obchodních případech z let 1999 až 2000, které byly v odstoupení uvedeny. Žalobce odstoupení od smlouvy považuje od počátku za neplatné, ihned po jeho obdržení se mu bránil, neboť se žádného porušení smlouvy nedopustil, a *trval na pokračování smlouvy*, tedy na tom, aby mu byly dále vypláceny provizní odměny z jím uzavřených smluv. Reakcí žalovaného bylo podání žaloby u zdejšího soudu dne 7. 9. 2007, prostřednictvím které žádal po žalobci vrácení vyplacených provizí ve výši 551.357,71 Kč (provize vyplacené v dubnu až srpnu 2006) jako vrácení bezdůvodného obohacení. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. 28 Cm 170/2009. Žaloba žalovaného byla zamítnuta s tím, že v odůvodnění rozsudku ze dne 26. 10. 2012 (který nabyl právní moci dne 11. 12. 2012 bez podání odvolání žalovaným) soud konstatoval, že odstoupení od smlouvy ze strany žalovaného nemůže být považováno za platný právní úkon, protože vztah mezi účastníky se řídil od 1. 4. 2003 novou smlouvou č. 41226-02 a k odstoupení od ní nemohou být použity námitky, týkající se již zrušeného závazku, t.j. dřívější smlouvy. S ohledem na neplatnost odstoupení žalované od smlouvy je žalobce přesvědčen, že tato *smlouva, která byla uzavřena na dobu neurčitou, stále trvá* a žalobce má nárok na výplatu provizí. Na ty má žalobce nárok dle čl. V odst. 3, resp. čl. X, který odkazuje na vnitřní předpis žalovaného, jímž je směrnice č. 3114 o odměňování distribučního kanálu VPA retail a přepážkové sítě, která upravuje konkrétní způsob výpočtu provizí v závislosti na hodnotě plnění ze "získaných" smluv. Jedná se jednak o jednorázové ziskatelské provize a především o provize následné, vyplácené v dávkách po celou dobu trvání a plnění příslušných pojistných smluv, která může činit i několik desetiletí. Žalobce až do neplatného odstoupení žalovaného uzavřel značné množství dlouhodobých pojistných smluv (např. životní pojištění, pojištění nemovitostí), z nichž mu na provize bude vznikat právo tak dlouho, dokud buď nebude vztah mezi účastníky platně ukončen nebo nezaniknou všechny smlouvy, které pro žalovaného sjednal. Žalobce po 16. 11. 2005 nové smlouvy pro žalovaného *neuzavíral, to však bylo pouze proto, že mu to žalovaný neumožňoval*. Žalovaný mu také po tomto datu odmítl poskytnout podklady pro výpočet provizí, na které má žalobce nárok, takže žalobce nemá ani související vnitřní předpisy žalovaného ani smlouvy, které pro něj uzavřel, ani alespoň jejich úplný přehled, a to přesto, že o jejich vydání žalovaného požádal. Po právní moci rozsudku zdejšího soudu ve věci 28 Cm 170/2009 žalobce vstoupil do jednání s žalovaným s tím, že žádal, *aby mu žalovaný umožnil pokračovat v obchodní činnosti podle smlouvy* včetně poskytnutí podkladů pro výpočet provizí, na něž má nárok a sdělil mu, že je ochoten smlouvu ukončit, pokud mu budou vyplaceny dlužné provize. Takové řešení bylo žalovaným odmítnuto. Žalobce se nezákonným odstoupením žalovaného od smlouvy *ocitl ze dne na den v situaci, kdy neměl žádný příjem, nemohl splácet hypotéku a platit běžné náklady s bydlením a péčí o rodinu včetně malého syna*. Byl nucen se zadlužit, jeho zdravotní stav se v důsledku těchto problémů velice zhoršil. Podle názoru žalobce bylo cílem výpovědi zbavit se některých vysoce produktivních obchodních zástupců, přičemž provize, které jim náležely si na sebe bezpracně převedl management žalovaného. Jelikož žalobce nemá z důvodů, uvedených výše, podklady pro výpočet provizí, dospěl k jejich výpočtu odhadem s tím, že pokud žalovaný vyhoví výzvě soudu a předloží listiny, které má k dispozici pouze on a ze kterých bude možné zjistit jejich přesnou výši, změní žalobce podle toho svou žalobu. Splatnost provizí v

jednotlivých měsících určil žalobce na 25. den, kdy mu byly provize vypláceny a zákonné úroky z prodlení tedy požaduje vždy od 26. dne v měsíci. Žalobce svou žalobou požaduje provize za poslední čtyři roky před podáním žaloby, t.j. ode dne 26. 3. 2009 do 26. 3. 2013. K výši žalované částky dospěl žalobce tak, že vycházel z příjmu za poslední rok před odstoupením od smlouvy, t.j. z částky 2.571.880,60 Kč. Jejím vydělením 12 měsíci zjistil *průměrnou měsíční provizi ve výši 214.323,40 Kč*. Tuto ponížil o 50% (t.j. 107.161,70 Kč), neboť je třeba počítat s tím, že v ní jsou zahrnuty i provize jednorázové a provize v dávkách ze smluv, které již zanikly. Výše dávek se musí v čase snižovat, neboť dochází k ukončování či "dobíhání" jednotlivých pojistných smluv, z nichž žalobci provize plynou. Proto také přistoupil k tomu, že v každém roce snižoval provizi vždy o 10%. Žalobce tedy svou žalobou žádá:

- za období od 26. 3. 2009 do 26. 3. 2010 částku 107.161,70 Kč měsíčně (50% z průměru),
- za období od 26. 3. 2010 do 26. 3. 2011 částku 85.729,40 Kč měsíčně (40% z průměru),
- za období od 26. 3. 2011 do 26. 3. 2012 částku 64.292,- Kč měsíčně (30% z průměru),
- za období od 26. 3. 2010 do 26. 3. 2011 částku 42.864,70 Kč měsíčně (20% z průměru),
- t.j. celkem částku 3.600.573,60 Kč.

2. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 21. 10. 2013, kterým jednak namítl, že věc by měla být projednána v rozhodčím řízení, neboť účastníci si sjednali rozhodčí doložku (tato námitka byla zamítnuta usnesením zdejšího soudu č.j. 46 Cm 40/2013-54 ze dne 24. 2. 2014, které spolu s potvrzujícím usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 5. 2014 č.j. 3 Cmo 135/2014-63 nabylo právní moci dne 7. 6. 2014) a věcně se vyjádřil k žalobě. Uvedl, že od smlouvy o obchodním zastoupení dopisem ze dne 16. 11. 2005 platně odstoupil pro konkrétní pochybení žalobce, kterých se dopustil u pojistné smlouvy ze 16. 9. 1999 č. 159-14199-17, uzavřené s Š. P. (smlouva byla uzavřena 5 dní před fingovanou pojistnou událostí), dále u pojistné smlouvy ze dne 1. 6. 1999 č. 159-13570-14 (kterou uzavřel po poškození stavby, uplatňované jako pojistná událost) a u pojistné smlouvy č. 159-16220-28, uzavřené s T. R. (porušení postupu pro sjednání pojistné smlouvy a bez ověření totožnosti pojistníka přijetí vozidla do pojištění). Smlouva tedy zanikla dnem, kdy bylo odstoupení doručeno žalobci, t.j. dnem 23. 11. 2005. Žalovaný vyslovil názor, že řešení předběžné otázky ve sporu sp. zn. 28 Cm 170/2009 není pro řešení tohoto sporu závazné, protože její řešení nebylo obsahem výroku rozhodnutí. Dále žalovaný namítl promlčení nároku namítat neplatnost právního úkonu učiněného žalovaným a námitku promlčení nároku jako takového. Později (na ú.j. dne 12. 2. 2015 - č.l. 90 druhá strana spisu) žalovaný uvedl, že na námitce promlčení nároku netrvá, protože nárok za žalované období promlčen není. Ve vyjádření žalovaný ještě uvedl, že žalobce nemá nárok na požadované provize i proto, že od roku 2005 svým klientům servis neposkytoval, což je ovšem podle směrnice žalovaného č. 3114 pro nárok na provize podmínka. Navrhl, aby žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta.
3. K námitkám žalovaného se žalobce vyjádřil v bodě IV. svého podání ze dne 5. 12. 2013, kde uvedl, že žalovaný ke svému tvrzení, že od smlouvy odstoupil platně, neuvádí žádné nové skutečnosti než ty, které již uvedl v řízení sp. zn. 28 Cm 170/2009, v němž bylo rozhodnuto ve prospěch žalobce a byla vyřešena předběžná otázka neplatnosti odstoupení. Tu by měl soud v tomto sporu vyřešit stejně, neboť opačný postup by byl v rozporu s požadavkem na předvídatelnost soudních rozhodnutí. Žalobce dále uvedl, že je pravdou, že po odstoupení *neposkytoval servis klientům, což však bylo způsobeno jediné protiprávním jednáním žalovaného, který mu po odstoupení od smlouvy bránil v plnění smlouvy*. Žalobce je přesvědčen, že se žalovaný nemůže dovolávat svého protiprávního jednání ve svůj prospěch. Podáním ze dne 29. 1. 2014 žalobce, mimo jiné, uvedl, že k podpisu smlouvy o obchodním zastoupení byl, jako i jiní obchodní zástupci, v podstatě donucen, vše bylo konáno s cílem převést provize na nový management a zástupci neměli na vybranou než podepsat.
4. V souladu s čl. II, odst. 2 přechodných ustanovení k zákonu č. 293/2013 Sb., jímž byl s účinností od 1. 1. 2014 změněn občanský soudní řád, postupoval soud v původním nalézacím řízení a rovněž v tomto nalézacím řízení po rozhodnutí odvolacího a dovolacího

soudu (viz níže) podle občanského řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013. Hmotněprávní otázky byly posuzovány dle úpravy obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku a zákoně č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníku a dalších souvisejících předpisech, a to s ohledem na ustanovení § 3028 odst. 2, věta za středníkem zákona č. 89/2012 Sb., (nového) občanského zákoníku, podle něhož se vznik právních poměrů, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy před 1. 1. 2014, řídí podle dosavadních právních předpisů.

5. Na jednání, konaném dne 10. 11. 2014 soud sdělil účastníkům svůj předběžný právní názor na platnost odstoupení od smlouvy o obchodním zastoupení (na kterém setrval až do rozhodnutí), a to sice, že toto odstoupení není platné, neboť pokud měla být důvodem pro odstoupení od smlouvy, která byla uzavřena v dubnu 2003 žalobcova pochybení z roku 1999 a 2000, kdy ještě smlouva neexistovala, nemůže být odstoupení od smlouvy platné a smlouva tedy nadále trvá. Soud se také pokusil o smír mezi účastníky, což se však nezdařilo. Jelikož žalovaný měl žalobu k dispozici již od 17. 10. 2013 a před ústním jednáním se k ní opakovaně vyjádřil, soud po předstředění svého právního názoru poučil zástupce žalovaného dle § 118a a 118b o.s.ř., že je třeba, aby v případě, že bude namítat výši žalovaného nároku doplnil své tvrzení, jaká podle něj má tato výše být a dále aby v tom případě splnil svoji "vysvětlovací povinnost" a předložil soudu podklady, které žalobce k dispozici nemá (tzv. sjetiny smluv) a které budou moci posloužit k výpočtu skutečné výše žalobcova nároku podle vývoje žalobcem sjednaných smluv v čase. Žalovaný byl také poučen o následcích nesplnění této výzvy, spočívajících v tom, že soud bude mít za to, že částka 3.600.573,60 Kč je žalována ve správné výši. Žalovanému byla dána lhůta ke splnění výše zmíněných procesních povinností dle poučení soudu v trvání 30 dnů (*pozn. soudu: t.j. do středy 10. 12. 2014*). Žalovaný v soudem dané lhůtě doplnil své vyjádření k žalobě, a to podáním ze dne 27. 11. 2014, kterým však skutečnosti, které měl dle poučení soudu doplnit, *nedoplnil a neučinil tak ani do skončení lhůty ani do rozhodnutí soudu. Neuvedl tedy, jaká by byla výše provizí žalobce za žalované období nebyť jeho odstoupení od smlouvy*. K tomuto svému chybějícímu tvrzení navrhl žalovaný důkaz tzv. sjetinami, ty však do spisu nezaložil. Žalovaný v tomto svém podání uvedl i některé nové skutečnosti, resp. námítky. Konkrétně namítl, že žalobce porušil ujednání z čl. VI. odst. 5 smlouvy o obchodním zastoupení, podle něž jako výhradní obchodní zástupce není oprávněn vykonávat činnost pro jiné subjekty s podobným předmětem činnosti s výjimkou subjektů, schválených žalovaným. Pro každý případ porušení tohoto závazku přitom byla v čl. XI. odst. 2 smlouvy sjednána smluvní pokuta ve výši 50.000,- Kč. Žalobce toto ujednání porušil tím, že byl od 3. 4. 2006 až do 10. 7. 2012 zaregistrován jako obchodní zástupce u Allianz pojišťovny, a.s., AXA pojišťovny a.s., AXA životní pojišťovny a.s., České podnikatelské pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group, ČSOB Pojišťovny, a.s., člena holdingu ČSOB, Generali Pojišťovny, a.s., Kooperativy pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group, MAXIMA Pojišťovny, a.s., Slavia Pojišťovny a.s., UNIQA pojišťovny, a.s., Wüstenrot pojišťovny a.s., Wüstenrot životní pojišťovny a.s. a W.R. Berkley Insurance (Europe) Ltd. Žalovanému není znám přesný počet pojistných smluv, které žalobce pro výše zmíněné subjekty uzavřel, má však za to, že již samotná registrace žalobce představovala konkurenční jednání a s ohledem na nedostatek relevantních informací vyčísluje smluvní pokutu ve výši 3.500.000,- Kč. Žalovaný dále zopakoval svou námitku o tom, že pokud žalobce neprováděl servis uzavřených pojistných smluv, nemá nárok ani na následnou provizi ani na provizi za prolongaci. Uvedl dále, že to byl sám žalobce, který jeho odstoupení od smlouvy o obchodním zastoupení akceptoval, když zrušil svou registraci u ČNB jako pojišťovací agent a zaregistroval se opětovně jako pojišťovací zprostředkovatel a poskytoval služby jiným subjektům činným v pojišťovnictví.
6. Žalobce reagoval podáním ze dne 3. 1. 2015, kterým uvedl, že na Ministerstvu financí (dále i jen MF) *obhlásil ukončení smlouvy v důsledku kategorického imperativu žalovaného*, který mu to v listině odstoupení uložil. Žalobce tedy nechápe, že žalovaný toto nyní namítá namísto toho, aby splnil výzvu soudu a předložil veškeré počítačové sjetiny smluv od roku 2003 až do současnosti. K podmíněnosti nároku na provize i v případě, že smlouvy nespravoval, žalobce zopakoval, že v českém právním řádu platí zásada, že *nikdo nemůže těžit ze svého protiprávního jednání a že je zakázáno dovolávat se své vlastní nepoctivosti*.

7. Na jednání, konaném dne 12. 2. 2015 bylo žalovanému soudem sděleno, že jelikož nedoplnil v koncentrační lhůtě do 10. 12. 2014 své tvrzení podle poučení soudu (o podle něj správné výši nároku žalobce nebýt odstoupení od smlouvy), soud nemůže provádět důkazy k prokázání tohoto chybějícího tvrzení (sjetiny), i kdyby je žalovaný do spisu založil, neboť důkazy nelze tvrzení nahrazovat.
8. Žalobce se na tomto jednání vyjádřil k žalovaným požadované smluvní pokutě. Uvedl, že je podle něj ujednání o ní neurčité, když není zřejmé, zda je sjednána pro každý případ uzavření pojistné smlouvy s klienty jiné pojišťovny či za samotnou spolupráci s každou jinou pojišťovnou. Dále má žalobce za to, že uplatnění smluvní pokuty dopisem žalovaného, který žalobce obdržel, je účelové, neboť jestliže žalovaný sám tvrdí, že smlouva skončila v roce 2005 v důsledku jeho odstoupení, není zřejmé, proč by mu mělo vadit, že žalobce poté spolupracoval s jinými pojišťovnami. K tomu skutečně došlo, neboť žalobce se musel nějakým způsobem živit, když mu žalovaný znemožňoval pro něj pracovat. Žalobce na výzvu žalovaného nejen zrušil svou registraci u MF, ale i vrátil veškeré podklady, takže jeho práce byla zcela znemožněna. Má také za to, že i kdyby bylo ujednání o smluvní pokutě platné, neměl by na její zaplacení žalovaný nárok, protože nesplnil podmínku dle čl. VI. odst. 5 smlouvy, totiž dát žalobci termín ke sjednání nápravy vadného stavu, přičemž žalovaný ani netvrdí, že by takový termín žalobci dal. Navíc je přesvědčen, že žalovaný uplatnil smluvní pokutu až po koncentrační lhůtě, takže by k ní soud neměl přihlížet. Žalovaný uvedl, že smluvní pokutu uplatnil vůči žalobci dopisem ze dne 14. 1. 2015 a že má stále za to, že by žalobce měl svůj nárok vyčíslit konkrétně, když vztah účastníků byl obchodním vztahem a žalobce si měl vést evidenci uzavřených smluv, ze které mohl výši provize zjistit.
9. Podáním ze dne 17. 2. 2015 žalobce zopakoval své dosavadní argumenty, žalovaný svým ze dne 27. 4. 2015 zejména zopakoval, že podle něj by měl žalobce svůj nárok vyčíslit přesně a soud by měl z důkazů, které byly navrženy oběma účastníky v *koncentrační lhůtě* posoudit, zda je jeho nárok osvědčen či nikoliv.
10. Na jednání, konaném dne 11. 5. 2015 žalobce uvedl, že normy, podle kterých byly postupně vypočítávány provize pro obchodní zástupce se v průběhu času měnily a žádný z obchodních zástupců, a tedy ani žalobce, je neobdržel. Žádný z nich tedy nebyl sám o sobě schopen vypočítat si svůj nárok na provize. Žalovaný to řešil tak, že jednou za pět let se udělala kontrola vyplacených provizí. V obou případech takových kontrol to dopadlo tak, že žalobce obdržel ještě další částky, v jednom případě 400.000,- Kč a ve druhém 120.000,- Kč. Žalobce by si snad byl schopen zkontrolovat největší klienty či smlouvy, ale nikoliv všechny, které za celou dobu spolupráce s žalovaným uzavřel. Žalovaný k dotazu soudu uvedl, že mu není známo, zda žalobci byla dána lhůta k ukončení činnosti pro jiné poskytovatele pojištění.
11. Na jednání, konaném dne 3. 9. 2015 žalovaný v závěrečném návrhu uvedl, že pokud soud dospěje k závěru, že smlouva mezi účastníky je platná, neměl by podle jeho názoru žalobce žalovat z titulu plnění smlouvy, ale z titulu náhrady škody nebo bezdůvodného obohacení, spočívajícího v žalobci nevyplacených provizích.
12. Po provedení veškerých důkazů, které byly navrženy v koncentrační lhůtě, byl zjištěn následující skutkový stav. Mezi účastníky probíhala dlouhodobá spolupráce, žalovaný byl zaměstnancem žalované, poté obchodním zástupcem. (*nesporné a smlouva č. 267/001/97 ze dne 6. 3. 1997*) Žalobci byl po 20. 2. 2003 a před 1. 4. 2003 doručen dopis žalovaného ze dne 20. 2. 2003, jehož přílohou byl návrh smlouvy s účinností od 1. 4. 2003, kterým bylo žalobci sděleno, že vedení ČP rozhodlo v souvislosti s legislativními změnami o nahrazení současných smluv o obchodním zastoupení novými smlouvami, které musí být uzavřeny do 31. 3. 2003 a že výhoda uzavření nové navazující smlouvy spočívá v zachování nároku na odměny, které vyplývají ze současné smlouvy o obchodním zastoupení, zatímco přerušení nebo ukončení smluvního vztahu bez dalšího znamená, že ziskatel má nárok na dobíhající odměnu pouze dva měsíce od skončení smluvního vztahu, a to z produkce sjednané před ukončením smlouvy. Následná provize, provize nebo odměna za prolongaci již ziskateli v tomto případě

nenáleží. Při pozdějším uzavření nové smlouvy nevznikne získateli nárok na základní provizi. Po uplynutí lhůty k uzavření smlouvy zaniká návrh na její uzavření a bude následovat výpověď původní smlouvy. (*dopis ze dne 20. 2. 2003, jehož doručení žalobci je nesporné*) Dne 1. 4. 2003 uzavřeli na dobu neurčitou smlouvu o výhradním obchodním zastoupení č. 41226-02, která nahradila dřívější smlouvu č. 267/00/97 ze dne 6. 3. 1997 včetně jejích změn provedených dvěma dodatky. Vztah mezi účastníky se tedy od 1. 4. 2003 řídil pouze novou smlouvou ve znění dodatku č. ze dne 1. 4. 2003 a dodatku ze dne 12. 10. 2004. (*smlouva č. 41226-02, konkrétně čl. XIII odst. 1., 2. a oba dodatky*) Smlouvou se žalobce jako výhradní (*čl. VI odst. 5.*) obchodní zástupce (pojišťovací agent, dále i jen PA) zavázal pro žalovaného (i jen ČP) jako zastoupeného vykonávat: "... zprostředkovatelskou činnost v pojišťovnictví spočívající zejména v dlouhodobé odborné činnosti směřující k uzavírání pojistných smluv, v projednávání a uzavírání pojistných smluv jménem žalovaného a na jeho účet, v jejich správě, v dalších souvisejících činnostech a ve zprostředkování finančních služeb dle povolení k provozování pojišťovací činnosti, zajišťovací činnosti a činností souvisejících uděleného žalovaným na základě rozhodnutí Ministerstva financí ...". (*čl. I*) Žalobce se zavázal vykonávat činnost PA s odbornou péčí v souladu s vnitropodnikovými normami a uplatňovat ve své praxi normy chování a jednání v pojišťovnictví stanovené Kodexem etiky. (*čl. VI odst. 2. a 3.*) Žalovaný jako zastoupený se zavázal za tuto činnost zaplatit provizi ve výši a struktuře podle vnitropodnikové normy. V pravomoci vedení žalovaného bylo sazby provizí měnit a upravovat v souladu s jeho obchodní politikou. Vnitropodniková norma měla být k nahlédnutí na každé organizační složce žalovaného a zpřístupněna také v jeho elektronické podobě v počítačové síti. (*čl. V odst. 3., čl. IX odst. 10. a čl. X*) Žalobce měl podle této normy č. 3114 verze 15, účinné od 1. 1. 2005 nárok na různé druhy provizí jako např. na získatelskou provizi za sjednání nového pojištění bez přepracování, provizi za změnu, následnou provizi, provizi za prolongaci, dělenou a sdílenou provizi, provizi za dynamiku, získatelskou provizi za náhradu, superprovize, výkonnostní prémie, dobíhající odměnu podle sazeb daných v tabulce provizí. (*Vnitropodniková norma č. 3114*) Žalovaný se smlouvou zavázal: "... nevykonávat obchodní zastoupení, a to ani příležitostně, pro jiné subjekty působící v oblasti peněžnictví a pojišťovnictví s výjimkou společností určených ČP. Jestliže ČP vyloučila dříve určenou společnost, je pojišťovací agent povinen ukončit činnost pro takovou společnost v termínu určeném ČP". (*čl. VI odst. 5*) Mezi účastníky bylo dále sjednáno, že: "Pojišťovací agent je povinen za každé porušení povinnosti uvedené v čl. VI odst. 5 této smlouvy zaplatit ČP smluvní pokutu ve výši 50.000,- Kč". (*čl. XI odst. 2.*) Ukončit smlouvu bylo možné písemnou výpovědí kterékoliv strany s výpovědní lhůtou 1, 2 nebo tři měsíce podle doby trvání smlouvy nebo dohodou stran. (*čl. XIII odst. 3. a 4.*) Smlouvu bylo možné ukončit odstoupením ze strany ČP, jestliže a) PA nesplňuje podmínky stanovené zákonem pro výkon činnosti PA, b) porušil-li PA své povinnosti ze smlouvy dle čl. IV (mlčenlivost a ochrana údajů), čl. V odst. 1. (oprávnění vykonávat na základě plné moci), čl. VI odst. 5. (výhradní zastoupení), čl. VII odst. 5. (používat a chránit tiskopisy ČP) a VIII odst. 1. a 2. (ochrana osobních údajů) a c) porušil-li PA své povinnosti ze smlouvy hrubým způsobem. PA byl oprávněn odstoupit od smlouvy porušila-li ČP povinnost platit provizi. Smlouva v případě odstoupení zaniká dnem doručení oznámení o odstoupení druhé straně a z pojistných smluv uzavřených *po účinnosti* odstoupení nemá PA právo na provizi. (*čl. XII*) Dodatkem č. 1 došlo ke změně smlouvy v tom smyslu, že je pojišťovací agent oprávněn vykonávat obchodní zastoupení pro domovskou agenturu i pro odbory underwritingu velkých a středních podniků. (*dodatek č. 1*) Dodatkem ze dne 12. 10.

2004 došlo k přeformulaci předmětu smlouvy, který ale zůstal stejný a došlo také k přidání důvodu odstoupení ze strany ČP pro případ, že byl PA zrušen zápis v registru, pozastavena činnost, udělena pokuta MF podle zákona o pojišťovnictví či přerušil-li činnost PA. (*čl. I a Přeborná ustanovení dodatku*) Žalobci byla dne 1. 4. 2003 udělena plná moc k zastupování žalovaného. (*plná moc*) Dne 16. 11. 2005 žalovaný sepsal dopis, nazvaný Odstoupení od smlouvy o výhradním obchodním zastoupení, kterým dle čl. XII bod 1. písm. c) odstoupil od smlouvy pro porušení povinností žalovaného dle čl. VI odst. 2 a 3 smlouvy. To mělo spočívat v pochybení PA u v tomto odůvodnění výše zmíněných pojistných smluv s pojištěnými pí. P. a K. a p. Ř., které všechny byly uzavřeny v roce 1999. Žalovaný byl

upozorněn, že je povinen vyrovnat své závazky vůči ČP, odevzdat inkasní bloky, přísně zúčtovatelné tiskopisy, notebook a ostatní předměty a materiály ČP na domovskou agenturu. Dále byl upozorněn, že je nutné zlikvidovat veškeré podklady o účastnících, s nimiž jednal a nahlásit ukončení smlouvy o výhradním obchodním zastoupení v ČP na Ministerstvu financí. (*odstoupení od smlouvy, jehož doručení žalobci není sporné a je zřejmé i z jeho následných reakcí na něj; v řízení u zdejšího soudu sp. zn. 28 Cm 170/2009 bylo doručení prokázáno dnem 23. 11. 2005 - str. 3 uprostřed odůvodnění rozsudku ze dne 26. 10. 2012*) Žalobce s odstoupením od smlouvy nesouhlasil, což žalovanému obratem po jeho obdržení sdělil. (*toto tvrzení žalobce žalovaný nespochybnil a prokazuje ho mj. i zmínka o vyjádření k odstoupení v dopise p. K. ze dne 25. 1. 2006, vyjádření je uvedeno jako příloha tohoto dopisu*) Svůj nesouhlas s odstoupením žalobce oznámil vlastníkovému ČP, Ing. K., jehož manažer pro komunikaci žalobci sdělil, že p. K. není schopen se zabývat jednotlivými obchodními případy a odkázal proto žalobce obrátit se na odpovědné orgány ČP. (*dopis žalovaného ze dne 25. 1. 2006 a p. V. P. ze dne 13. 2. 2006*) Dopisem ze dne 1. 9. 2007 žalobce oznámil žalovanému, že nesouhlasí s jeho dopisem ze dne 20. 9. 2006 a žádá o pokračování ve výplatách provizních odměn. Žalovaný dopis obdržel dne 24. 9. 2007. (*dopis ze dne 1. 9. 2007 s potvrzením jeho převzetí*) V roce 2009 podal žalovaný proti žalobci žalobu, v níž se domáhal vrácení provizí ve výši 551.358,- Kč, vyplacených žalobci v období od 25. 4. 2006 do 23. 8. 2006, tedy po ukončení smlouvy v důsledku odstoupení žalovaného, a to z důvodu, že se jedná o bezdůvodné obohacení žalobce na úkor žalovaného. Žalobce již v tomto řízení namítl neplatnost odstoupení od smlouvy ze dne 16. 11. 2005 (*pozn. soudu: týká se námitky žalovaného v tomto řízení o promlčení nároku namítat neplatnost odstoupení*). Žaloba žalovaného byla zamítnuta právě z důvodu, že odstoupení od smlouvy bylo soudem k námitce žalobce posouzeno jako neplatné, když pochybení žalobce (která v řízení nebyla prokázána) měla nastat v době, kdy smlouva ze dne 1. 4. 2003 nebyla ještě účinná. (*rozsudek č.j. 28 Cm 170/2009-201 ze dne 26. 10. 2012, který bez odvolání žalovaného nabyl právní moci dne 11. 12. 2012*) Dopisem ze dne 19. 4. 2010 žalobce žalovaného o vyplácení provizních odměn urgoval a sdělil mu, že má informace o tom, že " ... nejen jeho provize jsou údajně vypláceny určitým manažerům České pojišťovny, a.s., což je v rozporu se zákonem ...". Přílohou dopisu je ručně psaný výpočet provizí za období let 2006 až 2012 s celkovou částkou 21.313.312,20 Kč. (*dopis ze dne 19. 4. 2010 s přílohou*) Dopisem ze dne 26. 2. 2013 t.j. po právní moci rozhodnutí soudu ve věci 28 Cm 170/2009, který rozhodl, že odstoupení žalovaného od smlouvy je neplatné, žalobce žalovaného vyzval k umožnění práce podle smlouvy o výhradním obchodním zastoupení a vyzval ho k doplacení provizních odměn s tím, že pokud vyplaceny nebudou, bude podána žaloba (*dopis ze dne 26. 2. 2013*) Žalovaný na dopis reagoval svým ze dne 14. 3. 2013, kterým žalobci sdělil, že podle něj je zhodnocení předběžné otázky neplatnosti odstoupení závazné jen pro spor 28 Cm 170/2009, nikoliv pro další spory a žalovaný tak nadále považuje své odstoupení od smlouvy za platné a smluvní vztah s žalobcem za ukončený. Žalovaný odmítl rovněž doplacení provizí, když žalobce od okamžiku odstoupení od smlouvy nevykonával žádnou činnost, z níž by mu mohly vzniknout jakékoli peněžní nároky, naopak krátce po ukončení spolupráce s ČP začal působit jako nezávislý pojišťovací makléř, což je činnost neslučitelná s činností výhradního pojišťovacího agenta, který má navíc standardně smlouvou zakázána konkurenční činnost pod sankcí smluvní pokuty. (*dopis ze dne 14. 3. 2013*) Dopisem ze dne 22. 3. 2013 žalobce, mimo jiné, vyzval žalovaného znovu k plnění provizních odměn s tím, že dlužnou částku za období, které bude žalováno, t.j. od 26. 3. 2009 do 26. 3. 2013 může žalobce zjistit jen ve spolupráci s žalovaným, který by měl žalovanému předložit nejen směrnici č. 3114, ale i výplatnice, resp. sestavy O-280, podle nichž

by měl žalobce možnost provize vypočítat. (*předžalobní upomínka ze dne 22. 3. 2013*) Dále bylo součtem konečných částek ze sestav O-280 za období od prosince 2004 do listopadu 2005 a z výpisů z účtu žalobce č. 1892227001 u eBanky za všechny měsíce roku 2005 zjištěno, že žalobci byly v roce 2005 žalovaným vyplaceny provize ve výši 2.587.927,10 Kč, tedy byla mu vyplacena vyšší částka, než ze které sám žalobce vypočetl měsíční průměr k výpočtu provizí vymáhaných touto žalobou (žalobce uvedl částku 2.571.880,60 Kč). (*výše specifikované sestavy O-280 a výpisy z účtu žalobce*) V předchozích letech činily celkové příjmy žalobce na jeho účtu u České spořitelny, a.s. č. 0125459309 (roky 2001 - 2004), resp. u eBanky č. viz výše (rok 2005) částky kolem 3.000.000,- Kč. (*bilanční roční výpisy z výše uvedených účtů*) Ze sestavy č. O-280 Odměny 05 - 08/2010 neučinil soud žádné zjištění, neboť, kromě toho, že se strany nebyly s to shodnout, kdo tuto sestavu do spisu založil a za jaké je období, je tato sestava zejména nepochybně neúplná, když v ní chybí uvedení konečného výsledku, tedy konečného součtu jednotlivých položek provizí, na které by měl mít žalobce v období (zjevně května až srpna 2010) nárok. Dopisem ze dne 14. 1. 2015 vyzval žalovaný žalobce k zaplacení smluvní pokuty účtované dle čl. XI odst. 2 smlouvy ve výši 3.500.000,- Kč (70 x 50.000,- Kč) za nejméně 70 porušení povinnosti dle čl. VI odst. 5. smlouvy, t.j. nevykonávat obchodní zastoupení, a to ani příležitostně, pro jiné subjekty působící v oblasti peněžnictví a pojišťovnictví s výjimkou společností určených ČP, které v tomto případě nebyly určeny. Z registru vedeného Českou národní bankou vyplývá, že od 3. 4. 2006 je žalobce registrován jako pojišťovací agent pro 12 různých konkurenčních společností a žalovaný má za to, že je prokázáno, že žalobce tuto činnost fakticky vykonává. (*dopis ze dne 14. 1. 2015, který žalobce obdržel, neboť na něj reagoval*) Žalobce žalovanému odpověděl, vytkl mu některé formální nedostatky výzvy (nesprávná adresa žalobce, nedostatek v označení funkce autora dopisu, nečitelnost jeho podpisu a absenci razítka a plné moci prokazující, že je oprávněn ve věci jednat) a dále uvedl, že není jasné, o jakých 70 případech či 12 konkurenčních společnostech má jít, výzva je tedy nesrozumitelná. Poukazuje dále na rozpornost postoje žalovaného, který na jednu stranu přes rozhodnutí soudu stále tvrdí, že smlouva jeho odstoupením zanikla, na druhou stranu však účtuje smluvní pokutu, jakoby smlouva trvala. Pokud má žalovaný za to, že smlouva trvá, nechť namísto vedení dlouholetých a nákladných sporů s žalobcem, splní své povinnosti dle ní. (*dopis ze dne 19. 1. 2015 s otiskem razítka podatelny centrály žalovaného o přijetí 20. 10. 2015*) Soud dále provedl ještě důkazy vyúčtováními záloh na pojistné na důchodové pojištění žalobce za rok 2012 a první čtvrtletí roku 2013, úvěrovou smlouvou č. 111/148/08/1/01 ze dne 13. 3. 2008, potvrzení o zůstatku dluhu z této smlouvy ke dni 31. 12. 2012 ve výši 705.691,02 Kč, potvrzení ČSSZ o výši důchodu žalobce ke dni 26. 4. 2013 ve výši 10.164,- Kč měsíčně a úvěrovou smlouvou č. 4210214099 ze dne 29. 10. 2012, platebním výměrem daně z příjmu za rok 2012 a lékařskými zprávami ze dne 29. 10. 2012 a 7. 3. 2013. Z těchto důkazů však soud ve svém rozhodnutí nevycházel, neboť ani jeden z nich se netýká sporného období konce roku 2005 a začátku roku 2006, takže nijak neprokazuje finanční, zdravotní či sociální situaci žalobce v období, kdy mu bylo doručeno neplatné odstoupení od smlouvy a kdy po nějaké době začal pracovat pro jiné pojišťovny, což nebylo mezi účastníky sporným, spor byl v této oblasti veden jen o to, zda pro ně pracoval o své vůli či toto jeho chování bylo vynuceno protiprávním jednáním žalovaného.

13. Na jednání dne 3. 9. 2015 byl vydán rozsudek, kterým zdejší soud žalobě zcela vyhověl, přičemž vztah mezi účastníky, založený smlouvou ze dne 1. 4. 2003 o výhradním obchodním zastoupení, posoudil podle § 652 a násl. obch. zák. Žalobce se smlouvou zavázal vyvíjet činnost směřující k uzavírání pojistných smluv, tyto smlouvy projednávat a uzavírat jménem žalovaného a na jeho účet, spravovat je a vykonávat i další činnosti ve prospěch žalovaného.

Žalovaný se zavázal za tuto činnost platit různé druhy provizí po dobu, ve výši a způsobem stanoveným ve vnitropodnikové normě. Spolupráce trvala až do 16. 11. 2005, kdy se žalovaný pokusil od smlouvy odstoupit. Odstoupení od smlouvy soud shledal neplatným z důvodů, uvedených v odst. 5. tohoto odůvodnění, stejně jako se to stalo v řízení u zdejšího soudu sp. zn. 28 Cm 170/2009, ke kterému soud přihlédl (viz závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2008 č.j. II. ÚS 2742/07-1 o legitimním očekávání účastníka řízení na základě vyřešení předběžné otázky soudem v jiném řízení), přičemž dále uzavřel, že po jeho doručení žalobci mu *bylo žalovaným žalobci znemožněno, aby v plnění svých povinností pokračoval*. Žalobce tedy nemohl ani jím uzavřené smlouvy spravovat, neboť žalovaný od něj vyžádal předání všech podkladů k jejich správě potřebných a i počítače včetně přístupu do sítě apod., které mu již zpět neposkytl, ač měl (§ 663 odst. 1 obch. zák.) a uložil mu také zrušit registraci u MF. Žalovaný žalobci neposkytoval ani podklady pro výpočet provizí, jak bylo jeho povinností dle smlouvy i dle § 662a obch. zák. Žalovaný však přesto ještě po určitou dobu (do 23. 8. 2006) svou povinnost ze smlouvy, tedy vyplácet žalobci následné provize, na některé z nichž mají obchodní zástupci nárok po celou dobu trvání zprostředkované pojistné smlouvy, t.j. i třeba i po několik desetiletí, zřejmě i po skončení smlouvy o obchodním zastoupení, plnil, i když se posléze domáhal jejich vrácení z titulu bezdůvodného obohacení. Ani poté, kdy bylo v řízení 28 Cm 170/2009 rozhodnuto v neprospěch žalovaného na základě závěru o neplatnosti odstoupení od smlouvy o výhradním obchodním zastoupení a poté, kdy žalobce žalovaného opakovaně vyzval k plnění povinností dle trvající smlouvy, žalovaný žalobci dlužné provize nevyplatil a vyplácení dalších provizí neobnovil. Proto soud uzavřel, že žalobcův nárok je co do základu důvodný (§ 659 a násl. obch. zák.). Soud shledal nárok žalobce důvodným i ohledně jeho výše, když, jak shora uvedeno, žalovaný žalobci sjetiny výpočtu provizí po ukončení smlouvy neposkytoval, ač měl, a s ohledem na složitost výpočtu provizí dle vnitropodnikové normy č. 3114 (tabulky sazeb provizí s několika sloupky a mnoha řádky na každé straně jsou na celkem 23 stran textu) pokládá soud za pro běžného člověka *nemožné* provize přesně vypočítat, když navíc žalobci ani nemohlo být, z důvodu nedostatku informací, které mu žalovaný neposkytoval, známo, které jím zprostředkované pojistné smlouvy trvají a které a případně kdy již byly ukončeny. Proto měl soud za odůvodněné, že žalobce výši svého nároku pouze odhadl, ovšem na základě v řízení prokázaných podkladů, t.j. v předchozích letech, zejména v r. 2005 vyplacených provizí, které ještě ponížil na polovinu, kterou pak ještě každý rok ponížil o dalších 10% (viz odůvodnění výše žalované částky na konci prvního odstavce na str. 6 tohoto rozsudku). Jelikož žalovaný nedoplnil své obranné tvrzení podle výzvy soudu, t.j. nesdělil kolik by provize činily za normálního běhu okolností, t.j. nebýt odstoupení od smlouvy, uzavřel soud, že výše nároku, kterou žalobce požaduje, je správná. Důvodnou soud neshledal ani obranu žalovaného, spočívající v započtení nároku na smluvní pokutu ve výši 3.500.000,- Kč, když shledal ujednání o smluvní pokutě neplatným pro neurčitost (§ 37 odst. 1 obč. zák.) a dále proto, že (pokud by bylo ujednání o smluvní pokutě platným, žalovaný ani netvrdil, že žalobce vyzval k ukončení činnosti u jednotlivých konkurenčních poskytovatelů pojištění, jak dle ujednání ve smlouvě měl, ale zejména proto, že *to, že se žalobce zaregistroval u jiných poskytovatelů a pracoval pro ně, o čemž není sporu, zapříčinil svým protiprávním jednáním sám žalovaný*, který mu po neplatném odstoupení od smlouvy znemožnil plnit jeho povinnosti dle smlouvy, později mu zcela zastavil vyplácení provizí a *žalobce, pokud nechtěl zůstat bez příjmů, tedy začal pracovat pro jiné subjekty v důsledku tohoto jednání žalovaného*.

14. O odvolání žalovaného rozhodl Vrchní soud v Praze dne 23. 11. 2016 usnesením č.j. 3 Cmo 16/2016-177, kterým rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání. V odůvodnění usnesení vyslovil odvolací soud pro zdejší soud závazný právní názor, že *byla správně posouzena existence a obsah smlouvy o výhradním obchodním zastoupení podle § 652 a násl. obch. zák., včetně posouzení neexistence důvodů pro platnost odstoupení od smlouvy ze strany žalovaného, stejně jako tzv. "otázku vysvětlovací povinnosti", kdy, pokud žalovaný nedoložil důkazy, které má k dispozici, vychází se z toho, že výpočet žalované částky je správný*. Nesprávným shledal odvolací soud posouzení platnosti ujednání o smluvní pokutě, které v projednávaném případě splňuje požadavky na ucelený a identifikovatelný soubor povinností, jejichž splnění má smluvní pokuta zajišťovat s tím, že zdejší soud pochybil rovněž v tom, že obsah projevu vůle obsažený ve smlouvě blíže nezjišťoval. Zdejšímu soudu bylo v dalším řízení uloženo řádně zhodnotit provedené důkazy a: *"... se především zabývat se otázkou, zda nárok uplatněný žalobcem je*

nárokem na výplatu provizí z existující smlouvy, s ohledem na správný závěr o neexistenci důvodů pro odstoupení od smlouvy ze strany žalovaného, nebo zda se jedná o nárok na náhradu škody (ušlý zisk) v důsledku porušení povinnosti žalovaného poskytovat nutnou součinnost při výkonu činnosti obchodního zástupce. Zároveň, pokud dospěje k závěru, že žalovanému nárok na smluvní pokutu náleží, tedy že žalobce porušil povinnosti sjednané ve smlouvě a zjištěné smluvní pokutou, posoudí, zda uplatnění smluvní pokuty není v rozporu s poctivým obchodním stykem (ust. § 265 obch. zák.) s ohledem na tvrzení žalobce, že sjednával pojistky pro někoho jiného, jelikož žalovaný neplatně od smlouvy odstoupil a žalobce neměl jiný zdroj příjmu, případně se též bude zabývat otázkou moderace výše smluvní pokuty (ust. § 301 obch. zák.), s ohledem na význam zajišťované povinnosti a jednání žalovaného po neplatném odstoupení od smlouvy."

15. Dovolání, podané žalobcem proti usnesení odvolacího soudu bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017 odmítnuto dle § 243c odst. 1 o.s.ř. z důvodu nepřipustnosti.
16. Podáním ze dne 7. 4. 2018 žalobce zopakoval, že zaplacení žalované částky žádá podle smlouvy o výhradním obchodním zastoupení, která byla ze strany žalovaného ukončena v rozporu se zákonem.
17. Na jednání dne 9. 4. 2018 soud shrnul závěry rozhodnutí odvolacího soudu zmíněné výše s tím, že v dalším řízení se zdejší soud, vázán závazným právním názorem o platnosti ujednání o smluvní pokutě, bude zabývat již jen tím, z jakého titulu je plnění žalobcem žádáno a zda nebylo uplatnění smluvní pokuty v rozporu s poctivým obchodním stykem. Žalobce na jednání uvedl, že žalovaný nárok žádá z titulu smlouvy o výhradním obchodním zastoupení, která byla ze strany žalovaného ukončena v rozporu se zákonem. Dále uvedl, že namítá neplatnost ujednání o smluvní pokutě rovněž z důvodu, že je jednostranné, nevyvážené pro obě strany.
18. Žalovaný doplnil své vyjádření k ujednání o smluvní pokutě tak, že za jednotlivé porušení povinností, pro které byla smluvní pokuta ve výši 50 000 Kč sjednána, považuje uzavření každé jednotlivé pojistné smlouvy pro jinou pojišťovnu, kterých žalobce uzavřel minimálně 70. V období od 3. 4. 2006 do 10. 7. 2012 byl žalobce zaregistrován jako obchodní zástupce u Allianz pojišťovny, a.s., AXA pojišťovny a.s., AXA životní pojišťovny a.s., České podnikatelské pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group, ČSOB Pojišťovny, a.s., Generali Pojišťovny, a.s., Kooperativy pojišťovny, a.s., Vienna Insurance Group, MAXIMA Pojišťovny, a.s., Slavia Pojišťovny a.s., UNIQA pojišťovny, a.s., Wüstenrot pojišťovny a.s., Wüstenrot životní pojišťovny a.s. a W.R.Berkley Insurance (Europe) Ltd. Žalovaný je přesvědčen, že uplatnění smluvní pokuty není v rozporu s poctivým obchodním stykem, když žalobce odstoupení od smlouvy prvotně akceptoval, poté vykonával zprostředkovatelskou činnost pro třetí subjekty a v mezidobí od 13. 11. 2005 do podání této žaloby dne 26. 3. 2013 nepřistoupil k podání žaloby ať již na určení neplatnosti dotčeného odstoupení od smlouvy o obchodním zastoupení nebo jiného vymáhacího podání, aby dosáhl právního stavu, ze kterého by bylo nepochybné, že vzájemné vztahy ze smlouvy mezi účastníky trvají, přičemž minimálně ve výše uvedeném období povinnost, na jejíž porušení byla smluvní pokuta vázána, porušoval. Podle žalovaného není možné, aby požívalo právní ochrany jednání či nečinnost žalobce, který vykonával zprostředkovatelskou činnost pro jiné pojišťovací subjekty a současně se domáhá nároků z "platné a účinné" smlouvy o obchodním zastoupení.
19. Žalobce v podání ze dne 16. 5. 2018 uvedl, že ujednání čl. VI. odst. 5 smlouvy o zákazu vykonávat obchodní zastoupení pro jiné subjekty ve spojení s čl. XI. odst. 2. o smluvní pokutě není ničím jiným, než jednostrannou konkurenční doložkou, která je naprosto nevyváženou, a tudíž neplatnou. Postrádá totiž jednak dobu, po kterou by se měla uplatňovat, nepřiměřená je sankce za její porušení a zcela abscentuje jakákoliv kompenzace ze strany žalovaného za její dodržování. Navíc celý problém vyvolal svým nezákonným chováním právě žalovaný, který nejenže neplnil svou povinnost předávat žalobci podklady pro vyúčtování provizí, ale odmítal ho i zaměstnávat podle platné smlouvy, přikázal mu zrušit registraci u Ministerstva financí a odevzdat veškeré pomůcky, čímž mu odňal jakoukoliv možnost pokračování podle platné smlouvy. Žalobce se tak ze dne na den ocitl bez příjmu, přičemž měl hypotéku na byt, leasingovou smlouvu na osobní automobil, manželku na mateřské dovolené a nezletilé dítě,

vlivem stresů se výrazně zhoršilo jeho zdraví a xxx. Protože v pojišťovnictví pracoval více než 27 let a nic jiného neuměl, musel si udělat nové makléřské zkoušky u Ministerstva financí a začal pracovat pro jiné pojišťovny, když žalovaný jakoukoliv spolupráci s ním odmítal. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že žalovaný smluvní pokutu žalobci vyúčtoval až výzvou ze dne 14. 1. 2015 a dále od ustanovení článku VI. bodu 5. smlouvy, který uvádí, že před vyúčtováním smluvní pokuty měl žalovaný žalobci určit termín pro ukončení činnosti pro jinou pojišťovací společnost, což neučinil.

20. Na jednání, konaném dne 17. 5. 2018 žalobce k dotazu soudu uvedl, že on vnímal ujednání o smluvní pokutě tak, že jednotlivým porušením je jedna spolupráce s jinou nedovolenou pojišťovnou, ne uzavření jednotlivých smluv s konečnými zákazníky. Žalovaný reagoval tak, že celý text smlouvy svědčí spíše pro jeho verzi, co je "jednotlivým porušením", když v článku I. smlouvy je výslovně uvedeno, že jejím cílem je zprostředkování uzavření pojistných smluv.

21. Po opětovném zhodnocení provedených důkazů soud znovu uzavřel, že žaloba je důvodná, zatímco námitka započtení smluvní pokuty nikoliv. V čl. V. odst. 3. smlouvy o výhradním obchodním zastoupení ze dne 1. 4. 2003, kterou se vztah mezi účastníky řídil a z níž je žalováno, si účastníci sjednali, že žalobce má za provedení činnosti, která je předmětem smlouvy právo na provizi podle čl. X. smlouvy, který uvádí, že způsob stanovení provizí, jejich výše a struktura se řídí příslušnou vnitropodnikovou normou ČP. Jednou z v této normě upravených provizí je i provize následná, vážící se ke správcům ve druhém a dalších letech trvání pojištění až do 5. roku, kterou dle čl. 3.3. vnitropodnikové normy obdrží ten obchodník, který poskytuje servis klientovi a je ke dni výročního data počátku přiřazen pojistné smlouvě jako správce a také provize za prolongaci, která je vyplácena od 2. roku po celou dobu trvání pojištění. V řízení nebylo sporu o tom, že žalobce poté, kdy mu bylo doručeno neplatné odstoupení od smlouvy (23. 11. 2005) správu jím dříve uzavřených smluv již neprováděl, sporným však bylo, co bylo příčinou tohoto stavu. Zde soud, stejně jako už v předchozím rozsudku, uzavřel, že to byl žalovaný, kdo svým protiprávním jednáním znemožnil žalobci v činnosti dle smlouvy o obchodním zastoupení pokračovat. Tvrzení žalovaného o tom, že žalobce zpočátku odstoupení od smlouvy akceptoval a niče nečinil, neodpovídá provedenému dokazování, když bylo prokázáno, že žalobce na odstoupení negativně reagoval obratem po jeho doručení, problém se následně snažil vyřešit již v lednu 2006 i s vlastníkem žalovaného Ing. K., v září 2007 vyzval žalovaného k pokračování ve výplatách provizí, neplatnost odstoupení od smlouvy uplatnil pak v řízení na základě žaloby žalovaného z r. 2009, o vrácení provizí, vyplacených po odstoupení od smlouvy, která byla právě z důvodu závěru o neplatnosti odstoupení v roce 2012 zamítnuta. V dubnu 2010 žalobce žalovaného znovu vyzval k pokračování ve vyplacení provizí. Po právní moci rozsudku ve věci 28 Cm 170/2009 v únoru 2013 žalobce žalovaného vyzval k umožnění další práce dle trvající smlouvy a vyzval ho k doplacení provizních odměn. Jelikož žalovaný reagoval tak, že závěr soudu o neplatnosti odstoupení není pro jiné než výše zmíněný konkrétní spor závazný, pročez žalovaný nadále považuje odstoupení za platné a smluvní vztah mezi účastníky za ukončený a odmítl i doplacení provizí, podal žalobce v březnu 2013 tuto žalobu. S ohledem na výše uvedené je soud přesvědčen, že to byl žalovaný, kdo způsobil, že žalobce nemohl plnit své povinnosti ze smlouvy, na které je vázán nárok na výplatu provizí, a tak přesto, že žalobce neprováděl správu jím dříve zprostředkovaných trvajících smluv, protože z důvodů na straně žalovaného nemohl, má na výplatu provizí nárok. V podstatě ze stejného důvodu soud také uzavřel, že žalovaný nemá nárok na vyúčtovanou smluvní pokutu, byť je zřejmé, že žalobce *porušil* po doručení neplatného odstoupení od smlouvy svou povinnost z čl. VI. odst. 5. smlouvy zdržet se výkonu obchodního zastoupení pro jiné subjekty s výjimkou těch, které určil žalovaný, pro jejíž porušení byla v čl. XI. odst. 2. smlouvy sjednána smluvní pokuta. Byť ujednání o smluvní pokutě bylo v odvolacím řízení shledáno určitým a tudíž platným, mezi účastníky dosud trvají rozpory o tom, zda "jednotlivým porušením" bylo uzavření každé pojistné smlouvy s konečným zákazníkem (jak tvrdí žalovaný) či zprostředkovatelské smlouvy s "nedovoleným" subjektem (jak tvrdí žalobce). S ohledem na text čl. VI. odst. 5. smlouvy, kterým se žalobce jako pojišťovací agent zavázal: *"nevykonávat obchodní zastoupení, a to ani příležitostně, pro jiné subjekty působící v oblasti peněžnictví a pojišťovnictví s výjimkou společností určených ČP."* se soud přiklání spíše k názoru, že "jednotlivým porušením" byla "jen" samotná

spolupráce s jiným subjektem jako taková, bez ohledu na počet při ní zprostředkovaných smluv a že v projednávaném případě tedy došlo k 12 porušením, kterým odpovídá smluvní pokuta ve výši 600 000 Kč, nikoliv minimálně k 70, jimž odpovídá smluvní pokuta ve výši 3 500 000 Kč. K námitce žalobce o neplatnosti konkurenční doložky (a tím i ujednání o smluvní pokutě) z důvodu neurčení doby po kterou měla trvat a neexistence její kompenzace soud uvádí, že z ujednání smlouvy je zřejmé, že jí je míněn zákaz konkurence *po dobu trvání smlouvy*, což žalobce jako podnikatel akceptoval, když zřejmě uzavřel, že i s tímto omezením je pro něj spolupráce se žalovaným výhodná a jeho příjmy z provizí vyváží omezení konkurenční doložkou, což se ukázalo být závěrem správným s ohledem na výši příjmů, kterých žalobce u žalovaného dosahoval před odstoupením od smlouvy po dobu mnoha let. Žalobcem uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu, zabývající se neplatností konkurenční doložky z žalobcem uváděných důvodů (ze dne 12. 7. 2006 sp. zn. 32 Odo 659/2005 či ze dne 13. 6. 2007 sp. zn. 32 Odo 407/2005) na projednávaný případ nedopadají, neboť se zabývají konkurenčními doložkami sjednanými (také) pro dobu po ukončení smlouvy nikoliv jen pro dobu trvání smlouvy. Souhrnně řečeno, ujednání o smluvní pokutě bylo platné (i z tohoto úhlu pohledu) a žalobce se porušení stíhaného smluvní pokutou dopustil. Jelikož ale byl žalobce protiprávním jednáním žalovaného k uvedenému porušení smluvního ujednání *donucen*, když, ačkoliv smlouva nadále trvala, žalovaný znemožnil žalobci pokračovat v plnění jeho povinností dle smlouvy a neplnil ani své povinnosti poskytovat žalobci podklady pro vyúčtování provizí a provize vyplácet (a to ani poté, kdy již byla neplatnost odstoupení shledána v pravomocně ukončeném soudním řízení), čímž se žalobce octl zcela bez příjmů, hodnotí soud uplatnění smluvní pokuty jako výkon práva v rozporu s poctivým obchodním stykem dle § 265 obch. zák., který nepoživá právní ochrany. Jinými slovy řečeno, nebýt toho, že žalovaný od smlouvy neplatně odstoupil a znemožnil žalobci pro něj dále pracovat, žalobce by se porušení sankcionované povinnosti nedopustil, stejně jako to neučinil nikdy předtím, než mu bylo neplatně odstoupení doručeno. Další okolností, která při posouzení souladu uplatnění smluvní pokuty s poctivým obchodním stykem je i ta, kdy byla tato žalovaným žalobci vyúčtována. Ačkoliv jí žalovaný uplatnil pro porušení, ke kterým mělo dojít již od 3. 4. 2006 (půl roku po neplatném odstoupení) do 10. 7. 2012, byla zjevně s ohledem na vývoj předchozího i tohoto řízení uplatněna až výzvou ze 14. 1. 2015, když navíc v této výzvě nejsou jednotlivá porušení v počtu minimálně 70 nijak specifikována, a to např. i s ohledem na možnost posoudit, zda nárok na pokutu za jednotlivá porušení není ke dni uplatnění smluvní pokuty promlčen. Uplatnění smluvní pokuty tedy nemůže být soudem hodnoceno jinak než jako účelové zneužití práva, které je s poctivým obchodním stykem v rozporu. Jelikož soud posoudil nárok žalovaného na smluvní pokutu nedůvodným, bylo nadbytečné zabývat se její moderací dle § 301 obch. zák. Z uvedených důvodů bylo žalobě v plném rozsahu včetně požadovaného příslušenství, na něž má žalobce nárok dle § 369 obch. zák. ve výši dle vládního nařízení č. 142/1994 Sb., a to vždy ode dne následujícího po splatnosti jednotlivých měsíčních provizí, t.j. vždy od 26. dne v měsíci, který je prvním dnem prodlení, vyhověno.

- 22.O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalobce byl ve sporu plně úspěšný a vznikly mu náklady v celkové výši **501 766,21 Kč**, představující

1) náklady vynaložené do vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 9. 2015 ve výši **325 662,96 Kč**, představující zaplacený soudní poplatek ze žaloby ve výši **18 003 Kč** a náklady právního zastoupení ve výši **307 659,96 Kč**, t.j. odměna za 13 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, předžalobní upomínka z 26. 2. 2013, sepis a podání žaloby, vyjádření ve věci samé ze dne 5. 12. 2013, 31. 1. 2014, 3. 1. 2015 a 17. 2. 2015, vyjádření k odvolání s vyjádřením ve věci samé ze dne 21. 3. 2014, účast na ú.j. dne 10. 11. 2014 a 17. 2., 11. 5. a 3. 9. 2015 a nahlížení do spisu dne 18. 2. 2015) á 22.740,- Kč, t.j. **295 620 Kč** dle § 7 bodu 6., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 bod a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (AT), 13 režijních paušálů k těmto úkonům á 300,- Kč, t.j. **3 900 Kč** dle § 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl., jízdné za 1 cestu zástupce žalobce osobním automobilem Mercedes Benz reg. zn. xxx z Xxx do Prahy a zpět k jednání v roce 2014 ve výši **1 027,20 Kč** (182 km cesty při průměrné spotřebě 5,4l nafty na 100 km, výši amortizace 3,70 Kč/1km a vyhláškové ceně nafty 36,- Kč/1l) a za 4 cesty k jednáním a nahlížení do spisu v roce 2015, t.j. 4 x 1.028,19 Kč (182 km cesty při

průměrné spotřebě 5,4l nafty na 100 km, výši amortizace 3,70 Kč/1km a vyhláškové ceně nafty 36,10 Kč/1l), t.j. **4 112,76 Kč** dle § 13 odst. 1, 4 AT a náhrada za 30 půlhodin (5 x 6 půlhodin) promeškaný na cestách á 100,- Kč, t.j. **3 000 Kč** dle § 14 odst. 1, 3 AT,

2) náklady vynaložené po vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 9. 2015 ve výši **176 103,25 Kč**, představující zaplacený soudní poplatek za dovolání ve výši **10 000 Kč** a náklady právního zastoupení ve výši **166 103,25 Kč**, t.j. odměna za 7 úkonů právní služby (vyjádření k odvolání žalovaného ze dne 1. 1. 2016, jednání před odvolacím soudem dne 23. 11. 2016, podání dovolání z 20. 2. 2017, vyjádření ve věci samé ze dne 16. 5. 2018 a účast na ú.j. dne 9. 4. 2018 a 17. 5. 2018) á 22.740,- Kč, t.j. **159 180 Kč** dle § 7 bodu 6., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 bod a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (AT), 7 režijních paušálů k těmto úkonům á 300,- Kč, t.j. **2 100 Kč** dle § 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl., jízdné za 1 cestu zástupce žalobce osobním automobilem Mercedes Benz reg. zn. xxx z Xxx do Prahy a zpět k jednání v roce 2016 ve výši **981,52 Kč** (182 km cesty při průměrné spotřebě 5,4l nafty na 100 km, výši amortizace 3,80 Kč/1km a vyhláškové ceně nafty 29,50 Kč/1l) a za 2 cesty k v roce 2018, t.j. 2 x 1 020,87 Kč (182 km cesty při průměrné spotřebě 5,4l nafty na 100 km, výši amortizace 4 Kč/1km a vyhláškové ceně nafty 29,80 Kč/1l), t.j. **2 041,74 Kč** dle § 13 odst. 1, 4 AT a náhrada za 18 půlhodin (3 x 6 půlhodin) promeškaný na cestách á 100,- Kč, t.j. **1 800 Kč** dle § 14 odst. 1, 3 AT.

23.O povinnosti žalovaného uhradit náklady řízení k rukám zástupce žalobce bylo rozhodnuto dle § 149 odst. 1 o.s.ř..

24.O povinnosti žalovaného uhradit zbývající část soudního poplatku, kterou žalobce neuhradil v důsledku jeho částečného osvobození od soudních poplatků, bylo rozhodnuto dle § 2 odst. 3, § 3 odst. 1 a § 4 odst. 1 písm. i) zákona o soudních poplatcích.

25.Lhůta ke splnění všech povinností byla určena dle § 160 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo podat návrh na provedení exekuce.

Praha 17. května 2018

JUDr. Gabriela Kučerová
předsedkyně senátu